Seſt lonks enne ſööma ei wõi keegi laita, aga noor laps kõrtſi tuas — ſee on üks innetu pilt. Seal on ju kõigepahema inimeſel õigus ſisſeastuda ja tühja jutu lorida, ſee on kõige wähimaſt keeldud; koguni riiu, ſõimamiſe ja peksmiſe eeſt ei ſaa hoida, olgu kõrtſirahwas ehk kaa iſſi anuſad inimeſed. Küſime — tohib üks õrna tundmistega lapſuke, nagu naad eſimeste aastades tõeste on — tohib ta ſähärduſt hullustuſe mõllu ja jahti pealt waadata? Wõib ta ſeda, ilma unuſtamatta, mis ta näinud ja kuulnud. Ei, ta jutustab kõik takka järäle, katſub kaa kõik wigurid ja tembud järäl teha ja waenlaſel on korda läinud jälle üht niſupõldu umbrohuga ärarikkuda. Seepäraſt — laps ei tohi aimatagi, et ſähärduſi hullustuſi maa peal olemas ongi. Aga mõtleb ehk mõni: Oh mis ſelle ſilmapilkmiſe pealtwaatamiſeſt kahju wõib tulla! Ärgu ſeda keegi arwaku, laps paneb kõik tähele, ja kuidas ütleb üks tark: Hea asja õppimine on raske, kurja asja unuſtamine aga weel raskem. Ja ſee tähändab ſeda, et kui kuri kord inimeſe küljge hakkand, ſiis patutõbi lähäb ikka ſuuremaks ja ſaadab inimeſt pitkema ehk lühema aja ſees hoopis hukka. Lapſed aga on nagu õrnad taimekeſed, keda wali tuuleke peagi otſa teeb. Wiimane paha ſõna ehk tegu jäeb

lapſe meelde, ta mõtleb nende peale, hakkab neid eneſes ſigitama ja et kurat käppa ſaaks, on t'al wäike ſõrme otſuke juba peus. Seſt mitte üksi, et laps enne kõik paha mõtlematta järäl lorab ja teeb, muidugi naerupäraſt — ei, ta hakkab lõppeks kõik aliva rääkimiſt ja tegu kaa weel armastama ja ſell kombel ta rojastab ſellega oma süüta olemiſt ja kaswab koguni patu muda ſiſſe, kuhu wiimaks kaa ärauppub. Pahad sõnad rikkuwad häid kombeid, ütleb kaa kiri ja need pahad kõned ja teud on ſee wali tuul, mis õrna lapſe tundmiſt waewawad ja tema süüta olemiſt ärarikkuwad. Kui nii mittu kurjategijaſt, kes wiimaks hukka on mõistetud, on üheſt ainumaſt halbiſt sõnaſt juurt wõtnud oma paha elule ja kurja ettewõtmistele. See oli õnnetuseks antud! kräägſuwad ſeal äbanaſlikud kaardimoorid, ehk ka: Eks patt ole juba lapſe ſees ſündimiſeſt ſaadik, jälle teine armas ütlemine. Tõſi küll, patune on laps küll, aga ſee juures ikka ilmaſüüta, ja et ta ilmaſüütaks jäeb, ſee on lastewanemate ja muu lastekaſwatajatte murek jäetud Jumalaſt, kes Jeeſuſes meile ütleb: Katske, et teie ühte neiſt piſukeſteſt ei pahanda. Seſt kes ühte neiſt pahandab, ſell' oleks parem, et talle peaks weskikiwi kaela poodama ja ära-